

Charlie Feelwood

Escola Trunchem presenta...

UN DELEGAT INCREDIBLE

Il·lustracions
de
Pere
Cabaret

Estrella Polar

UN DELEGAT INCROYABLE

Charlie Feelwood

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció Escola Trunchem presenta

Títol original: *Un delegado increíble*
© del text: Adela Pérez Lladó, 2015
© de la traducció: Adela Pérez Lladó, 2015
© de las il·lustracions de coberta i interior: Pere Cabaret, 2015
© de aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2015

Fotocomposició: Infillibres
ISBN: 978-84-9057-864-3
Dipòsit legal: B. 7.337-2015
Imprès per
Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Botó d'espínac

En Cal va mirar el Tofu.

El Tofu va mirar en Cal.

El Tofu tenia alguna cosa petita i verda a la boca. En Cal no va poder veure què era, perquè en aquell precís moment el Tofu se la va empassar.

Just abans que la gola del Tofu fes GLUPS!, es va sentir el so metàl·lic d'aquella cosa petita i verda que xocava amb les dents del Tofu, i immediatament en Cal va comprendre de què es tractava. Sobretot perquè, als seus peus, hi havia un vestit arrugat. El vestit del Comandant Espínac.

En Cal i el Tofu es van mirar, i les seves mirades deien: tenim un problema.

I tant que el tenien, i dels grossos.

Però espereu un moment, estimats lectors. Deixeu que us aclareixi que el Tofu era el gos d'en Cal i en Cal era l'humà del Tofu. Eren companys de pis, amo i mascota, amics. Eren tot això... i molt més. Tenien una relació molt especial, tot i que dit així pugui semblar una mica finolis. Ho compartien tot: les alegries i les penes.

Però ara no toca que us expliqui com s'estimaven en Cal i el Tofu. Primer haig d'explicar-vos quin era el problema al qual s'enfrontaven.

Ja us he dit que era un problema gros.

A la vida d'en Cal hi acostumava a haver tot tipus de problemes i dificultats, així que tenia una gran experiència en aquella matèria. Com que era un nen solitari, en Cal tenia la mania de pensar sobre qualsevol cosa, i havia fet la seva pròpia classificació dels problemes.

D'una banda, hi havia els problemes petits i relativament fàcils de superar, com aquella vegada que estava practicant un llançament especial amb la seva bitlla preferida i la bitlla li va sortir disparada cap al sostre, va caure en picat a gran velocitat, va rebotar a la pica i d'allà va anar-se'n directa al vàter. La tapa, com de costum, no estava abaixada. En Cal va intentar recuperar la seva bitlla preferida ficant la mà ja sabeu on, però després de molt furgar només en va treure una clau rovellada. Tot i que no sabia de quin pany podia ser, era una clau realment bonica, i després d'assecar-la la va desar sota el cobrellit, que era el lloc on amagava els seus tresors.

Després hi havia els problemes mitjans, de conseqüències no especialment agradables

però tampoc traumàtiques. Com quan va ensopegar i va abocar la sopa bullent per sobre de la iaia.

—Ets tan inútil com el teu pare! —el va escridassar la iaia tota xopa de sopa i amb alguns fideus penjant-li de les orelles i el nas.

Es va empipar moltíssim amb en Cal perquè la sopa de fideus era la seva preferida i ja no en quedava més. Al nen li va semblar bastant injust perquè, al cap i a la fi, ell només volia ajudar, i la sope-
ra era tres cops més gran que el

seu cap (en Cal sempre havia estat un nen baixet i poca cosa). La iaia no els va tornar a convidar mai més, perquè casualment es va morir poc després de l'incident amb la sopa. En Cal estava segur que ho havia fet expressament, perquè quan pensessin en

ella ni ell ni el seu pare poguessin oblidar que en Cal, a més de poca cosa, era un nano maldestre com pocs, capaç de ruixar la seva iaia amb sopa de fideus bullent.

En la classificació d'en Cal, després dels problemes mitjans venien els problemes de grossària considerable, com quan el Tofu va rosegar completament una pota de la butaca preferida del pare d'en Cal. Ho va fer mentre el pare d'en Cal memoritzava les cançons que havia de cantar al seu programa de televisió. Per sort, el pare d'en Cal estava molt concentrat, i, tot i que es va quedar una estona inclinat cap a un costat, no se'n va adonar, però en Cal sabia que quan s'hagués après la lletra de la cançó notaria que tot el seu costat dret penjava: el bigoti dret, l'orella dreta, la galta dreta i un ble de cabells al costat dret del cap. En Cal va reaccionar ràpidament i va preparar una pota de recanvi amb plastilina i mocs (com que eren a l'hivern i estava refredat, en tenia molts, de mocs) i després va pas-

Un delegat increïble

sar una bona estona bufant perquè s'assequés ràpidament i el seu pare no notés res d'estrany. I, pel que jo sé, encara hi és, la pota feta de plastilina i mocs.

I, en darrer lloc, hi havia els problemes grossos.

Els reis dels problemes. De conseqüències incalculables. D'efectes devastadors. De resultats ruïnosos i demolidors. (Si us pregunteu, estimats lectors, per què faig servir tantes paraules diferents per expressar el mateix, és perquè a en Cal li agradava molt fer servir sinònims, era una de les seves manies que tenia de nen solitari.)

En Cal i el Tofu en tenien un, d'aquests problemes.

I el problema tenia forma de botó.

I el botó tenia forma d'espinaç.

Potser us deu semblar estrany: un botó en forma d'espinaç. Però segur que us semblarà menys estrany si us dic que era un botó d'espinaç de l'uniforme del Comandant Espinaç. Això ja té més sentit, oi?

El propietari d'aquella disfressa era el pare d'en Cal. El pare d'en Cal era actor, i feia una pila d'anys que interpretava un únic paper: el de Comandant Espinaç. Cada tarda apareixia a la televisió cantant

cançons que parlaven de la importància de menjar fruita i verdura i coses igual d'emocionants (ara mateix, estimats lectors, acabo de ser irònic: les cançons que cantava el pare d'en Cal a la televisió no eren gens emocionants, sinó tot el contrari).

El pobre home feia tant de temps que interpretava el Comandant Espinac que gairebé s'havia convertit en el Comandant Espinac i s'havia oblidat de ser el pare d'en Cal. Però almenys havia aconseguit tenir el seu propi programa de televisió, que com us deveu haver imaginat es deia «L'hora del Comandant Espinac».

Durant tots aquells anys havia fet servir uns quants vestits, perquè, a més de cantar el Comandant Espinac, ballava i botava, i acabava destrossant la seva indumentària. Feia el que fos per divertir els nens i convence'ls que menjar verdures és una passada. Per descomptat, no aconseguia el seu propòsit, però això no impedia que ho seguis intentant.

Aquestes són les coses absurdes que el Comandant Espínac feia al seu programa de televisió:

- Fer servir un cogombre gegant com si fos un tobogan.
- Escalar una pinya de la mida d'una casa de dos pisos.
- Remar dalt d'un tall de meló, com si fos un vaixell.
- Banyar-se dins la closca de mitja taronja gegant.

Totes aquestes bajanades no aconseguien divertir els nens que veien el seu programa de televisió, però sí que aconseguien que els vestits de Comandant Espínac acabessin destrossats, com és lògic. I cada cert temps l'equip de vestuari havia de fer-li un vestit nou. Tots eren iguals: verds, amb petits manats d'espínacs estampats o cosits i d'altres detalls relacionats amb el tema del programa: la fruita i la verdura.

Un delegat increïble

En lloc de galons, el vestit del Comandant Espinac duia gotims de raïm, mongetes enfilades, pomells de bròquil i coliflor. La gorra estava feta amb mitja síndria del revés, i el cinturó era un enfilall d'all. Tot de mentida, és clar, però bastant realista.

El pare d'en Cal guardava el primer d'aquells vestits a la seva habitació, penjat al costat del seu mirall. Sempre deia que aquell vestit li portava sort, i cada nit l'acaronava abans de ficar-se al llit,

per tenir dolços i vitaminats somnis (així ho deia ell). Cada matí, en aixecar-se, estampava un petó en algun dels botons del vestit. Segurament deveu haver endevinat que aquells botons tenien forma d'espínac, oi?

Vegeu, a la pàgina anterior, la fila que feia el pare d'en Cal quan petonejava el vestit.

—Aquest vestit té un valor incalculable! —deia el pare d'en Cal allisant-se els bigotis. Perquè el pare d'en Cal tenia uns bigotis llargs, prims i lleugerament corbats cap amunt, que li donaven un aspecte lleugerament antic i lleugerament ridícul, però només lleugerament.

Tornem al començament: en Cal mirava el Tofu, i el Tofu mirava en Cal (ja s'havia empassat el botó). En Cal no podia entendre com s'ho havia fet el Tofu per baixar el vestit, que penjava d'un penjador. El penjador s'aguantava amb un clau a la paret, i quan en Cal va anar a l'habitació del seu pare va veure que el clau seguia al seu lloc.

Potser el Tofu havia arrossegat el tamboret del lavabo, s'hi havia enfilat d'un bot, s'havia posat dret sobre les potes del darrere i amb la boca havia baixat el penjador. Però això no podia ser, perquè el Tofu era un gos molt petit i poca cosa, igual que el seu amo. Li haurien calgut dos tamborets, l'un damunt de l'altre, i ni tan sols així hi hauria arribat.

O potser el Tofu feia anys que practicava un triple salt mortal, i en un dels seus entrenaments havia calculat la distància malament, havia xocat amb el penjador i havia fet caure el vestit de Comandant Espinac. Tot i que això era bastant improbable, perquè al Tofu no li agradava gens ni mica la gimnàstica, igual que al seu amo.

En Cal no podia saber exactament què havia succeït, perquè havia estat molta estona assegut a la tassa del vàter. Però el cas és que el vestit del Comandant Espinac era a terra, com un drap brut, fet un garbuix i trepitjat. Quedava clar que el Tofu s'ho havia passat d'allò més bé, jugant-hi.

No hauria estat tan greu si al vestit no li hagués faltat un botó. Un botó en forma d'espinaç.

—Tofu! Què ha passat? —va exclamar en Cal, abraçant el seu millor amic.

Era incapaç de renyar-lo, perquè sabia que el seu gos no tenia la culpa del desastre que havia organitzat. Al cap i a la fi, per més llest que fos, el Tofu no podia saber com era d'important per al pare d'en Cal el primer vestit de Comandant Espinaç. A més, el Tofu era un gos vegetarià (igual que la resta de la família, és a dir en Cal i el seu pare), i en Cal estava segur que allò era antinatural i que li provocava molt d'estrès, al pobre Tofu. I l'estrès li feia venir ganes de rosegar coses, especialment coses del Comandant Espinaç. Per què? Doncs perquè el Comandant Espinaç era el culpable que el Tofu fos l'únic gos vegetarià del món. I també era el culpable que en Cal fos l'únic nen vegetarià de l'escola, tot i que això ara no ve al cas.

—Rebrem el càstig més grandíols, descomunal i

gegantí de tots els càstigs possibles —va dir en Cal amb pena.

Per si encara no us n'heu adonat, per a en Cal era molt complicat ser el fill del Comandant Espinac, i aquell dia encara ho seria moltíssim més.

Se li van acudir algunes idees:

1. Podia cremar la disfressa del Comandant Espinac.
2. Podia cosir-li un botó qualsevol, pintar-lo de verd i esperar que no s'adonés de la diferència.
3. Podia fugir amb el Tofu a una illa deserta.

En Cal era un noi llest, i de seguida es va adonar que no podia posar en pràctica les seves idees, perquè:

1. Les flames serien difícils de controlar, ja que la disfressa del Comandant Espinac estava feta

amb material plàstic altament inflamable. Si provocava un incendi, se sentiria terriblement culpable. I no volia fer mal a ningú.

2. No sabia cosir, les manualitats no eren el seu punt fort i el seu pare captaria en mitja mil·lèsima de segon que el botó d'espínac de la disfressa de Comandant Espínac era una falsificació.
3. Era una pena, però no tenia l'adreça de cap illa deserta.

O sigui que a en Cal només li quedava una opció: la tècnica de l'estruct. Els estructos són famosos perquè quan tenen por amaguen el cap sota l'ala. Això és possible perquè tenen un cap petit i unes ales grans, evidentment. En Cal tenia un cap de mida mitjana, i no hauria estat un problema en el cas que hagués tingut ales. Però no en tenia.

Aquesta és la pinta que tindria en Cal si hagués tingut ales d'estruct:

Una pinta una mica estrafolària, oi? Era una sort que no en tingués, d'ales, perquè anar a l'escola encara hauria estat pitjor del que ja era. Després de rumiar una estona, en Cal va decidir que la tècnica de l'estruç era prou apropiada per a aquell problema.

» Amagaria el cap i dissimularia, però al mateix temps faria tot el que estigués a la seva mà per endarrerir al màxim possible les terribles conseqüències d'aquell problema gros al qual el Tofu i ell havien de fer front.

Tot i que, ben mirat, la seva mà era molt petita.